

Visió de

Terra Santa

M'han demanat, en nom de la revista «Ronsana», que expliqués una mica el que vaig veure la setmana que vaig visitar Terra Santa, aquest passat mes d'agost. He accedit a fer-ho amb l'ànim de fer conèixer una mica tot el que em va ser possible d'assimilar, en aquest curt espai de temps, d'aquesta terra petita, àrida, variada i sorprenent, damunt la qual ha passat l'enviat de Déu i, damunt la qual els homes s'han barallat tantes vegades fins a la mort.

Vull dir, abans de tot, que el viatge m'ha estat facilitat, pràcticament gratuït, per un bon amic de Barcelona. És ell qui té la culpa de que jo hagi estat a Israel, i és a ell a qui dono les gràcies per haver sigut tan perfidiós fins a fer-m'hi anar. D'altra manera no m'hauria estat pas possible de fer aquest viatge.

Dilluns, dia 8 d'agost. Dia de viatge. A les set del matí les 43 persones que formem el grup ens trobem a l'aeroport del Prat, de Barcelona. Estones d'espera, tràmits d'aduana, passaport... A la fi, a dos quarts de deu del matí, un Boeing 727 s'alçava per damunt dels camps cultivats del Prat per deixar terres catalanes i enfilat dret cap a Roma. Al cap d'una hora i mitja tramitàvem l'aduana internacional de l'aeroport de Fiumicino, a la capital d'Itàlia, per fer una escala de quatre hores.

A les 4 i 10 minuts de la tarda, embarcats dins un «yumbo» de la companyia Alitalia, preniem direcció cap a Tel-Aviv. El vol dura poc menys de tres hores. Així, a les set de la tarda tocàvem terra isrealita. Era fosc i feia una xafogosa aclaparadora.

A l'estació de Ben-Gurion, les noies uniformades i carregades amb una metrallera a l'espatlla o una pistola a la cintura, revisaven i feien els tràmits de l'aduana. Davant d'això, va correr entre nosaltres allò que s'havia comentat més en broma que seriosament, arrel del que els periòdics, la televisió i altres medis d'informació escampen pel món sobre el malestar de l'Orient Mitjà: «Potser no tornarem» ens havíem dit. Ara, però, aquest comentari repetit entre rialles durant tot el vol, es convertia per moments en un silenci expectant, no gens faltat d'un cert recel i m'atreveixo a dir d'esporugiment. Sortosament, els caps de l'expedició ens tranquilitzaren en dir-nos que aquest estiu ja havien vingut dues vegades i no els havia passat mai res. Més tranquils vàrem quedar quan, un cop passada l'aduana, una noia jueva —Raquel—, que ens faria de guia durant tota la setmana, ens digué que era normal veure tanta gent armada, ja que les noies a Israel fan «la mili» durant un any i els homes són de l'exèrcit des dels 18 anys fins als 21, i després serveixen un mes i mig cada any fins que en tenen 55. Aquesta explicació ens tranquilitzà de la por mal fundada, a la vegada que ens començava a obrir els sentits a tota mena de cosa nova que ja d'entrada sorprenia i que, fins a la sortida, s'aniria repetint en tots els aspectes.

Ara, de tornada, puc afirmar que és força exagerat el que els medis d'informació diuen sobre la mala situació del país. Al contrari del que sovint es pensa d'Israel, i fent-me portaveu de la noia jueva que ens acompanyava, puc dir que els israelites tenen un interès, a voltes exagerat, per treure aquesta imatge de país assolat per la guerra que s'ha escampat pel món, i que ells ara volen canviar per la imatge més real de terra en pau i progrés.

Hem d'anar a Jerusalem a passar la nit. El trajecte de Tel-Aviv a la capital d'Israel dura més o menys una hora. No és casual que digui «més o menys una hora», sinó que això té una petita i curiosa explicació. A Is-

Jerusalem. El carrer de l'Amargura i l'església franciscana de la Flagel·lació.

rael les distàncies les compten més sovint fent servir el temps, que no pas els kms.; àdhuc, si el camí es fa a peu, alguna vegada fan servir la quantitat de cigars que es poden fumar per arribar a un determinat lloc.

Jerusalem està situada a uns 90 km. de la costa, a la regió de Judea, damunt d'unes suaus muntanyes, a uns 800 m. sobre el nivell del mar Mediterrani. Ciutat gairebé inexpugnable en l'antiguitat, pràcticament rodejada de valls, tret de la seva part nord, únic punt dèbil aprofitat per tots els que han intentat conquerir-la. Cap a Orient té la vall Cedró o de Josafat, a l'altra banda de la qual hi ha la muntanya de les Oliveres i la muntanya Scopus on actualment hi ha la universitat de Jerusalem. Per Occident, i cap el sud, està voltada per la vall Hinnon que s'ajunta amb la del torrent Cedró i juntes s'endinsen cap el desert de Judea.

Jerusalem és la capital de les tres grans religions: jueva, musulmana i cristiana. Actualment té una població mixta de 304.100 habitants.

Eren dos quarts de deu de la nit quan enfilàvem els primers carrers de la ciutat. Pràcticament no es veia ningú a fora. No és d'estranyar, ja que a Israel a les 7 és fosc i a les 4 del matí surt el sol i ja escalfa.

Ara, des del balcó del nostre hotel, contemplem Jerusalem que dorm. No hem vist encara res d'aquesta ciutat, només llums escampats i l'aire fresc de la nit que ens fa abrigar. No hem vist res, no hem acabat de situar-nos encara, ni hem valorat prou bé tot el que tenim al davant, però malgrat tot, una estranya sensació s'imposa lentament en el nostre esperit i ens fa desvetllar de cop per fer-nos dir, entre joia i compromís: «Jesús va passar per aquí...»!

El silenci de la nit que plana sobre la ciutat santa és trencat pel cant d'un gall... «Quantes vegades, com Sant Pere, neguem nosaltres el Mestre...»? El gall torna a cantar. Són dos quarts de tres de la nit. A Israel és l'hora que comença a apuntar la primera claror de l'albada. Ens desitgem santa nit. Dormim en pau a la «Ciutat de la Pau».

Jaume Galobart